

DAVID ARMENGOL

Introducció a Mireia Sallarès

Kao malo vode na dlanu

Com una mica d'aigua al palmell de la mà (un projecte sobre l'amor i Sèrbia)
(2014-2017)

A causa de les seves incursions en contextos geogràfics i socials específics, el treball de Mireia Sallarès (Barcelona, 1973) genera unes dinàmiques processuals properes a l'antropologia o la sociologia. Tanmateix, els seus projectes mantenen unes premisses que es distancien d'aquestes disciplines per situar-se amb intensitat en l'àmbit de l'art. Els seus mètodes d'investigació incorporen l'experiència en primera persona, tant la seva com la de les persones amb qui es relaciona, i l'entrevista és la seva principal eina de connexió afectiva. En aquest sentit, les seves propostes ens parlen sempre d'històries viscudes per persones que ella ha conegut; històries particulars i individuals que s'erigeixen en possibles vies d'exploració de temes universals.

El 2011, Mireia Sallarès va iniciar la *Trilogia dels conceptes deixalla*, una seqüència progressiva de projectes que li permetria abordar temàtiques crucials però en crisi des de la contemporaneïtat; concretament, la veritat, l'amor i el treball. El capítol dedicat a l'amor es va iniciar el 2014 a través d'un extens projecte d'investigació centrat en Sèrbia, que ha generat diverses estades tant al territori serbi com més enllà de les seves fronteres. Les nocions d'amor i territori s'entrecreuen aquí sense restriccions, sense delimitacions, explorant així tota la seva dimensió col·lectiva i encaminant-se cap a altres conceptes sensibles dins la realitat política dels Balcans, com el treball, la llibertat, el feminisme, la memòria, la propietat o la justícia.

Com una mica d'aigua al palmell de la mà (un projecte sobre l'amor i Sèrbia), títol tant de la investigació global com de la instal·lació particular que Sallarès incorpora a *Matèria Primera*, sorgeix d'una expressió local utilitzada popularment per referir-se a la cura. En definitiva, un gest mínim que defineix a la perfecció la noció d'amor que destil·la tot el projecte: l'amor com a propietat col·lectiva, com a resistència, com a caritat... Dissenyat a manera de sala d'espera, l'espai expositiu recull vuit fotografies de grans dimensions en les quals diferents persones subjecten davant dels seus rostres una sèrie d'objectes o documents que, en termes amorosos, cobren més rellevància que la seva pròpia identitat. Un gest quasi performatiu que genera noves lectures a través de vivències i moments definits per la incertesa, l'autogestió i la cura.

Les fotografies ens permeten conèixer determinats contextos de resistència amorosa propis del present de Sèrbia; per exemple, associacions que lluiten pels drets dels antics treballadors de les fàbriques de propietat col·lectiva i d'autogestió obrera que van ser privatitzades durant la guerra, o assentaments il·legals de refugiats i voluntaris auto-organitzats segons sistemes de desobediència que resolen necessitats bàsiques com l'alimentació o la redacció de diccionaris bàsics de comunicació. A més, algunes de les imatges exhibeixen situacions més individualitzades, com la vídua d'un escriptor dissident que mostra un poema del seu marit dedicat a les escombraries o la imatge de la mateixa artista subjectant una fotografia podrida retirada de l'exposició memorial sobre el genocidi de Srebrenica del 1995.

Per acabar, la posada en escena incorpora una narració sonora que, seguint la dialèctica tensa d'un interrogatori policial, connecta cadascuna de les històries amb altres aspectes viscuts en primera persona per l'artista durant aquesta llarga investigació. En definitiva, un relat biogràfic que parteix de la sospita com a principal detonant de les seves vivències a Sèrbia. Al cap i a la fi, el treball de Mireia Sallarès sempre manté alguna cosa d'espionatge: extraure informació d'un determinat context sense saber ben bé per a què li servirà o cap a on la portarà. I aquí, en l'incert, en l'imprevisible, és on rau la seva manera de fer art polític. ◀